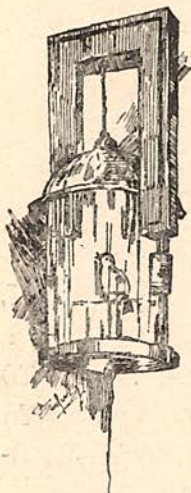

Каквото казала, това и направила!

(Великденски разказъ).

I.

прозорецътъ билъ на високо — на петия етажъ на къщата. Изъ него се виждало само небето и кубетата на близната черкова. Долу, на моста, се разнасялъ шумъ отъ коля и се чувало удари отъ конски подкови по калдаръма, но до прозореца тѣзи звукове почти не достигали.

Тукъ достигали само звукове отъ силния, тържественъ звънъ на близнитѣ черковни камбани. А лѣтно врѣме, кога захождало слънцето, се чувало весело чуруликане на ластовичкитѣ, които се въртѣли около черковнитѣ кубета.

Прозорецътъ билъ малъкъ, кръгълъ и вдаденъ въ дебелия зидъ, на който туряли сждове съ остатъци отъ храна и разни други домашни потребности. . . .

Понѣкога, лѣтно врѣме, изъ дълбочината на малката тъмна стаица, прилична на затворническа келия, съ помощта на столъ, се качвало на прозореца едно блѣдно, болнаво момиченце съ голѣми и хлътнали очи. То сѣдало тамъ и дълго врѣме гледало ясното, ведросиньо небе. . . .

Но често пѣти прозореца стоялъ затворенъ, особно зимно врѣме. Само отъ врѣме на врѣме една суха и набръчкана ржка отваряла прозореца, за да тури нѣкой сждъ на стѣната.